

har gjort Forbedringer i Forordningen af 1799, især naar dertil kommer, at hin Forordning blev givet under det uindskrænkede Monarchi, og vi dog skulle erindre, at vi ere komne et Skridt videre, at vi nu befinde os under et constitutionelt Monarchi, og at altsaa de Forudsætninger, som dengang kunde være passende, dog umulig kunne anvendes paa de nuværende Forhold. Jeg skulde ogsaa gjøre opmærksom paa, at det er synderligt, at man vil holde sig til Forordningen af 1799 og ikke gaae lidt længere tilbage i Tiden og erindre sig de ældre Rescripter, navnlig Rescriptet af 7de October 1771, ifølge hvis Bestemmelser vi havde en langt større Trykkefrihed end ifølge Forordningen af 27de September 1799. Jeg skal saameget mere henlede Opmærksomheden paa dette Rescript af 7de October 1771, som det paa mange Maader samstemmer med de Ændringsforslag til §§. 1 og 3, som ere stillede af min ærede Sidemand, (Borgen.) Hans Forslag gaaer nemlig ud paa, at Bogtrykkeren kun skal straffes for den formelle Forseelse, og at han med Hensyn til reelle Forseelser ikke skal straffes, naar han angiver Forsfatteren. Det er omtrent de samme Ord, der findes i hiint Rescript. Thi det hedder der i §. 3: „Det maa ikke være nogen Bogtrykker tilladt at trykke nogen Bog eller Skrift, hvortil han ikke veed Autor, da han derfor skal staae til Ansvar, naar han ikke kan angive Autor; til hvilken Ende og ingen Bog maa trykkes, hvorpaa ikke staaer Autors eller Bogtrykkerens Navn.“ Her have vi, om ikke aldeles de samme Ord, saa dog aldeles samme Tanke, som ligger til Grund for det af min ærede Nabo stillede Ændringsforslag, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale denne Indstilling til Thingets Opmærksomhed. Jeg har tillige en lille Bemærkning at gjøre til §. 3 med Hensyn til de Udtryk, der findes i den selv samme Lov. Der staaer nemlig „og hvis ei heller denne kan udfindes, paa Enhver, der forhandler eller uddeler Skriftet.“ Det forekommer mig, at ligesom det ærede Udvalg har foreslaaet, at i §. 2 „uddeler Skriftet“ skal forandres til samme Udtryk, der findes i §. 1 „paa anden Maade uddeler Skriftet“ det samme ogsaa

burde finde Anvendelse her i §. 3, for ikke at være i Tvivl om, at det ikke skal forståes paa anden Maade end de Udtryk, som findes i §. 1. Med Hensyn til, at det er yttret, at dette Lovudkast ikkun vil holde sig til een Person, da forekommer det mig, at det aldeles ikke stemmer med den Deel af §. 3, som jeg har henledet Opmærksomheden paa; thi det hedder: „kan Ansvaret ikke gjøres gjældende mod Nogen af fornævnte Personer, gaaer det over paa Bogtrykkeren, og hvis ei heller denne kan udfindes, paa Enhver, der forhandler eller uddeler Skriftet.“ Nu forekommer det mig klart, at, naar der staaer: „paa Enhver, der forhandler eller uddeler Skriftet“, da vil det sige enhver Boghandler i hele Landet, som sælger dette Skrift. Istedetfor at man altsaa forholdt sig til Een, nemlig Bogtrykkeren, naar man ikke kunde faae fat paa den, som var Forsfatter eller Udgiver af Skriftet, holder man sig nu til alle Boghandlere i hele Riget, med mindre det skulde være Meningen, at man kun kunde tiltale een af Boghandlerne; men da maatte man have en Bestemmelse om, hvilken Boghandler det skulde være, eller om det skulde være overladt til Justitsministeren at afgjøre, hvilken Boghandler han vilde sætte under Tiltale for den begaaede Overtrædelse. Naar der er blevet indvendt mod de Ændringsforslag, som ere stillede af min ærede Sidemand, at de omtrent falde sammen med de af Udvalget stillede, skulde jeg tillade mig endnu at gjøre opmærksom paa, at de Bøder, som ere foreslaaede i hans Ændringsforslag, ere betydelig mindre end de, som Udvalget har foreslaaet, og at der altsaa allerede deri ligger en meget betydelig Forskel imellem hans Ændringsforslag og dem, Udvalget har foreslaaet.

Uusgaard: Jeg skal ikke opholde mig ved at omtale Nødvendigheden eller Unødvendigheden af det foreliggende Lovforslag, eller om det er betimeligt eller ikke. I denne Henseende kan jeg henholde mig til, hvad der er yttret af den ærede Landsstingsmand fra Sorøegnen (Kierkegaard), som jeg i den korte Tid, jeg har levet sammen med ham, har lært høiligen at agte, og hvis Meninger jeg i mange Henseender deler. Jeg skal heller ikke indlade mig